

dawa dokonjeć. Pschi tym so džeczo psches swojich kmótrów czertej a jeho skutkam a jeho waschnju wotrjekuje a wěru do trojenicžkeho Boha pschišlubjuje. Tudy so Bóh trojenicžki sam dele pokhila a pschijima kschczene džeczatkó do swojeho šluba, do swojeho luda. Naschim džeczatkam njemóžesche so nicžo krasnišche, nicžo sbóžnišche dostacž, hacž tutón drohi sakrament. Teho dla, tak dołho hacž tu budžeya kschesczijanške nanowške a maczerne wutrobny, kiž swojim džeczatkam popschewaju, so bychu wutorhnjene byle a wostale czertej, jeho skutkam a jeho waschnju, a so bychu so pschijale do luda Božeho a bjes wowzny Jesušoweje pastwy: tak dołho budže tu tež swjata kschczeniza w cžesczi a žohnowanju wobarnowana; tak dołho budžeya tež swěrnj starschi swoje džeczatka s luboscju rad kschczicz dacž, tež hdyž žadny polizajski sakón jich na to njenušuje: pschetož se sazpicžom džescju swjatu kschczenizu sapowjedzicz rěka: s wolu jemu k Jesušej wobaracž a jo nješmilnje pschewostajicz czertej a jeho wěcznej cžwili. O duž so Bože dla nichtón njekomdž, ale kóždy daj bórny swojemu narodzenemu džeczatkej psches swjatu kschczenizu do teho Jesušoweho šlubjenja sastupicz: „Schtož wěri a kschczeny budže, tón budže sbóžny.“ — Dale, kajka je to wošebna móž, kotruž je Khrystuš swojej zyrkwi na semi dał, so šmédža a dyrbja jeho powołani šlužomnižy s jeho Božeje pschikasuje njepokutnym jich hrěchi šdzeržecž a pokutnym hrěschnikam jich hrěchi wodacž, so to tak móžne a wěšte je tež w njebjesach, jako by nasch luby Anjes Khrystuš to šame sam s nimi prjódkwšak; so šu jim psches to hrěchi wodate psched Bohom w njebjesach. — Kajke je to wošebne fastojnstwo, so Jesuš Khrystuš, na prawizny Boha, wschekomóžneho Wótza šedžo, se swojich njebjesž dele wam psches ruku wascheho duchomneho spowjedneho wótza w požohnowanym khlěbje swoje wěrne cžěło, sa wasž date, a w požohnowanym winje swoju wěrnú krej, sa wasž pschelatu, wudželuje k žiwjenju a k sbóžnoscz! — Kajke je to požohnowaze fastojnstwo, šlubjeneju zyrkwinsžy swěrowacž, s cžłowjecžnej ruku Božu požohnowazu ruku na jeju hlówu položicz a šlub cžłowškeju wutrobow sa njebjeski šlub pošwjećicz! Mandželstwo nima wschał jenož swój semski boš, ale tež wošebnje swój njebjeski boš, nam porucženy na 5. stawje Efesiškich wot 21.—33. šchtucžki. Wot šwětnje wyschnosczje postajeny stawnik móže šlubjenymaj